

Asylum és humánium

Amikor így pár nap távlatából visszagondolok a Városi Könyvtárban március 8-án megtartott előadásra valahogy ez e két szó jut eszembe.

Két olyan dolog, melyből mostanában deficitje van a világnak.

Asylum- a menedék!

Mikor március 8-án Pais István előadására igyekeztem és feltárult előttem a könyvtár ajtója (Na, jó- nem egy dzsinn, hanem egy lelkes könyvtáros jóvoltából) két dolog villant át rajtam. Az egyik- szégyellem így utólag- az volt: Mi a csuda? Már alig van hely! Biztos, hogy itt filozófiatörténeti trakta lesz? Igen- telve volt a könyvtár érdeklődőkkel. Mea culpa! Mea maxima culpa! Szigethalom lakossága- kalapom megemelve!

A másik inkább egy érzés volt. Valami ilyet érezhetett a középkori üldözött, mikor az egyház kebelére térve, átlépve a templom kapuján menedéket talált. Akkor ott 8-án engem is átjárt a megnyugvás, kívül maradtak a pártos torzsalkodások, kívül a mindennapok ezernyi gondja. Együtt voltunk! Vártuk a csodát, azt a csodát, amit a demokrácia „feltalálói”, az ókori görögök mesteri szinten műveltek- a filozófia vegytiszta igazságait. (Ja, és jó szaftos sztorikat, hiszen nőnap kapcsán a hetérák is „terítékre” kerültek!)

Humánium- az emberiség!

Elkezdődött az előadás-inkább adomaparadé hála istennek!

Ahogy hallgattam a lelkes és avatott mondatokat egyre jobban kikristályosodott bennem Pais tanár úr szavai nyomán miért vagyok (vagyunk) itt. Az ókori Hellász bölcselőit átjárta a humánium. Mi, mint akik már régóta keresünk valamit, végre itt ráleltünk kincsre, a humániumra. A tanár úr minden történetét átszötte a humánium. Az emberek iránti tisztelet. (Nesze neked:”Homo homini lupus” kutyakemény valósága). Itt úgy érezhettem röpke órácskára, hogy a külvilág, anyázó, vezérválasztó zászlók alatti menetelő világa, az illúzió! És mi itt a tömött teremben, mi vagyunk a hétköznapi valósága.

Köszönet a könyvtár dolgozóinak az asyliumért! Köszönet TANÁR ÚR a humániumért!

Nád

Béla